

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

OPONKA

sobota 20. 3.

sobota 20. 3. 20:00, M-klub

KAZETY fiordmoss

Festival Setkání divadel – Malé jevištní formy pořádá Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí ve spolupráci s NIPOS Artama Praha za finanční podpory Města Valašské Meziříčí, Fondu kultury Zlínského kraje a Ministerstva kultury ČR.

kulturní
zařízení

m-klub

Editorial

případě jejich akutnímu nedostatku talentu a sebereflexe. Je ale třeba zdůraznit, že divit jsem se na MJF v podstatě nikdy nepřestal. Proto vám i tomuto festivalu z celého srdce přeji dlouhou a údivuplnou existenci.

Ať žije divadlo.

disgrafik, grafik a grafoman Jack

Drazí návštěvníci a neméně drazí slušové Thálie, v důsledku značné vytíženosti a částečné tvůrčí impotence žurnalistů, kteří se mnou sdílejí redakční prostory, připadla milá povinnost vypotit druhý editorial mně, obyčejnému smrtelníku. Pokusím se jí tedy zhostit se ctí.

Jak jistě všichni dobře víme, základem slova divadlo není sloveso dívat se nýbrž divit se. Bojím se pomyslet kolik rádobyvtipných úvodníků už vás touto hlubokou pravdou oblažilo. Přesto si dovoluji vyjádřit přesvědčení, že malé jevištní formy jsou jejím živoucím důkazem. Každá má účast na této skvělé přehlídce byla odměněna notnou dávkou údivu.

Povětšinou jsem býval udiven kvalitou hereckých výkonů, neotřelostí zpracované látky, gejzíry kreativity, sprškami tvůrčího génia, vlnami extatických prožitků a tak podobně. Sporadicky se vyskytly i chvíle, kdy jsem se divil spíše odvaze pánů herců vystoupit s daným materiálem na jevišti, po-

Obsah

Program - MJF 2010	1
Už dnes: Fiordmoss/Kazety	1
Ale ještě dlouho budem	2
Vladimír Fekar	3
Profesionálně bychom divadlo...	4
Herectví vzbuzuje zdání...	4
Tenhle festival je trochu...	6
Jsmo především kamarádi	7
Jsmo jiní než ostatní	8
Děti rohlíkem neopijete	9
OSLOVILO VÁS TO?	10
Divácká Anketa	10
Jsmo velcí filmoví fanoušci	12
Kuba a Kuba v divadle	14

Program - MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY 2010

sobota 20. března

12.00 – 14.00 hod., PREZENCE účastníků MJF, Recepce v přízemí zámku Žerotínů

čas	příprava	soubor / název hry	počet herců	místo
14.00 15.00	15 min. 13.45 10 min. 15.10	21 gramů Frýdek-Místek „PERFECT DAY“	4	velký sál
15.15 16.05	10 min. 15.05 5 min. 16.10	NDŽS Tom A Jeff „NA ŽIVOT A NA SMRT“	4	velký sál
16.15 16.32	20 min. 15.55 10 min. 16.42	PAVEL REZI RÖSNER „EDA A EMA“	1	M-klub
17.00 18.00	50 min. 16.10 20 min. 18.20	LÁHOR/Soundsystem & SkRAT „NEBERTE TO OSOBNĚ!“	15	velký sál
18.30		SEMINÁŘ		velký sál
20.00	doprovodný program	fiordmoss		M-klub
21.00	doprovodný program	KAZETY		M-klub

Už dnes: fiordmoss/Kazety

Festivalovou přehlídku v sobotu ukončí koncert kapel fiordmoss a Kazety. Obě kapely slibují mimořádný audiální zážitek.

Fiordmoss je duo hudebníků pocházející z Valmezu, toho času usazených v Brně. Je-

jich začátek je spojován s požárem v roce 2008, kdy dvojici kompletně shořela hudební minulost. Z popela pak povstala transformovaná hudební současnost. Fiordmoss se nejen v názvu inspirovali skandinávskými fjordy. Jejich zasněná hudba plná ledové elektroniky různutá folkem vytváří pro posluchačovo ucho ideální směsici. Sem tam se vynoří jen neúprosný synták doprovázen vokálem a několika analogovými prskanci.

Kazety hudebním rybníčkem proplouvají od roku 2007 a v listopadu loňského roku vydali své vůbec první album. Producentsky se na něm podílel německý Jayrope, který v minulosti spolupracoval například s Atari Teenage Riot. Také Kazety mají velmi specifický zvuk – syntetický základ doplňují kytarové riffy.

Ale ještě dlouho budem aneb Malé okénko do historie – 2

Divadlo Experiment

Na počátku roku 1991 zanikly orgány Severomoravského kraje a tak už nebylo ani Krajské kulturní středisko v Ostravě a bohužel už nebyla ani Krajské přehlídka divadel MJF Severomoravského kraje ve zdejším klubu. Vlastně nejen ve zdejším klubu, ona nebyla vůbec. Ale „lidé kolem Kulturního zařízení, jeho zaměstnanci a místní divadelníci“ tady byli pořád a jen tak to vzdát nechtěli. Jenže co s tím? Všude se řešily velké problémy a na ty malé, jako je nějaká přehlídka amatérských divadelníků, kompetentním nezbýval čas.

Zřejmě bylo velkým štěstím tohoto Setkání, že se pracovníci Kulturního zařízení a místní divadelníci rozhodli zachovat všechny přehlídky, které toho zařízení organizovalo před listopadem 1989, tedy i přehlídku divadel MJF. I když to také znamenalo, že to museli z rozpočtu Kulturního zařízení také zaplatit. Ale v tom kupodivu ten největší problém nebyl. Byl v tom, že najednou bylo až příliš možných aktivit a díky tomu ubylo divadel. A navíc se nějak zpřetrhaly kontakty i mezi existujícími divadly, takže z tradičních účastníků krajských přehlídek přijelo na první Setkání netradičních divadel do Valašského

Meziříčí v roce 1992 jenom Bílé divadlo a kromě toho tři nováčci: Dramatická skupina frýdecké křesťanské scholy, kopřivnický ŠOK a hranické DD Beruška.

Se zaváděním různých grantových systémů se to postupně začalo zlepšovat i v otázce financování, takže vůbec nikomu nevadilo, že se poměrně rychle zvýšila účast souborů, kterých do Valmezu už zase jezdilo deset a více. Co ale vadilo byl fakt, že s těmi grantovými programy přibýlo i pořadatelů, kteří také začali organizovat divadelní přehlídky a navíc, byť bylo určeno, která přehlídka je postupovou na tu či onu přehlídku národní, sami organizátoři těchto národních přehlídek toto určení nerespektovali. Takže to nakonec v našem případě vypadalo tak, že když někdo nepostoupil jeden týden z Valmezu, zahrál si příští týden ve Frýdku-Místku a možná postoupil do Písku odtamtud.

S tím Frýdkem-Místkem v tom mám dodnes zmatek. Existovalo tam totiž jakési Divadelní centrum Podbeskydí, v němž prý bylo sdruženo jedenáct souborů od Jeseníku po Vsetín. Ale pokud vím, tak organizovali i krajové přehlídky dospěláckých divadel pro děti v Hovězí, což je ještě kousek za Vsetínem. Navíc číslování jejich Krajských divadelních festivalů ve Frýdku-Místku s možností nominace do NP Divadelní Třebíč začíná v análech číslem 3. (v roce 1996) a končí číslem 7. (v roce 2000). Dnes pořádá v Moravskoslezském kraji postupovou přehlídku pro Šrámkův Písek nedaleký Nový Jičín a funguje to docela dobře. Komu se líbí na Lašsku, jezdí do Nového Jičína, a komu se líbí na Valašsku, jezdí k nám. A všichni jsou vítáni, neboť jde hlavně o to, aby divadlo žilo.

Josef Fabián

Vladimír Fekar

Jméno Vladimíra Fekara je v současné době spojeno s Městským divadlem Zlín, ve kterém od roku 2003 působí jako dramaturg. Jak sám tvrdí, k divadlu zabloudil omylem a už mu to zůstalo. A kupodivu ho ještě stále baví a vzrušuje. Vystudoval obor Česká literatura, její dokumentace a tvořivé využití na Slezské univerzitě v Opavě, externě spolupracoval s týdeníkem Region na Opavsku, byl studentem divadelní dramaturgie JAMU v Brně. Napsal už řadu inscenací a spolupracoval se zajímavými a inspirativními režiséry v Brně, Českém Těšíně, Olomouci, Ostravě, Hradci Králové nebo ve Zlíně. Loni napsal také scénář hry Tenkrát na zabíjačce pro Valašské národní divadlo z Karolinky. Porotce krajských a národních přehlídek amatérského divadla (Slavičín, Karolinka, Valašské Meziříčí, Rakovník, Znojmo).

Co se ti vybaví pod pojmem malá jevištní forma?

60. léta a to co potom následovalo a přerostlo v celorepublikovou záležitost.

Už jsi někdy byl ve Valašském Meziříčí na festivalu?

Samozřejmě. Jsem už po několikáté v porotě.

A jaké jsou tvé vzpomínky?

Vždycky je to víceméně nevšední zážitek, protože nabízí inscenace, které nejsou v tradičních kamenných divadlech k vidění, a to mě na tom vždycky baví a zajímá.

Co tě baví na amatérských a začínajících hercích, na studentech? Je vůbec něco, co tě na nich zajímá?

Právě ta nekonvenčnost, ta jakási neobroušenost nějakým klišé, jak hereckém, tak i inscenačním. Dost často mě baví i ta nedotaženost věcí, ve které se ale odráží nějaký proces myšlení a rozmyšlení o světě a o i vadle.

Tvůj největší divadelní zážitek za poslední sezonu?

Už je to sice více než sezonu, ale rozhodně jeden ze silných zážitků bylo u nás ve Zlíně na festivalu Setkání Stretnutie v loňském roce vystoupení maďarského divadla Maladype z Budapešti, tanečně pohybové divadlo.

Proč bychom měli chodit do divadla?

Protože je tam živý člověk.

Na čem právě teď pracuješ, čím žiješ v divadelním světě?

Momentálně je to hra Armagedon na Grbu, což je taková nezkrášená vesnická tragikomedie a také Po stopách Casanovy, tedy dvě inscenace, které už se zkouší a zároveň připravuji ještě Věc Makropulos, všechno v Městském divadle Zlín.

Lukáš Španihel

Profesionálně bychom divadlo dělat nechtěli

Ostravský soubor Jiříkovo vidění vystoupil na letošním ročníku MJF s inscenací Hra-d. Položili jsme několik otázek členovi souboru Li-borovi Černíkovskému.

Měli jste už v minulosti nějaké úspěchy na divadelních festivalech?

V březnu 2001, na II. ročníku divadelního festivalu „Beskydská Thálie“ ve Frýdku – Místku jsme dostali hlavní cenu za hru Diogenes, kterou napsal člen souboru Martin Prajza. O dva roky později dostala tatáž hra cenu za autorský přínos na krajské přehlídce amatérských divadelních souborů Forbína. Inscenace Svázané ruce zase získala Diplom za svérázný humor na přehlídce jednoaktových her ve Frýdku – Místku v březnu 2000.

V civilu se určitě všichni členové souboru věnují „nedivadelním“ povoláním. Jaké jsou vaše profese?

Zabýváme se problematikou znečišťování ovzduší, děláme cash flow, učíme lidi, pracujeme s handicapovanými a prodáváme v obchodě...

Co pro vás znamená hraní divadla?

Je to příležitost se sejít, dělat něco, čím se odreagujeme a co má pro nás smysl.

Jste autorské divadlo. Nebyly by ale texty jiných, prověřených autorů sázkou na jistotu?

Nebyly. Jsme neherci a líp si nám hraji vlastní věci. Nechceme se tlačit do něčeho jiného.

Kdyby to bylo možné, vyměnili byste své civilní povolání za divadlo?

Ne, já bych nechtěl divadlo mít jako povolání. Rád se odreaguju, ale že bych musel pořád zkoušet a být na divadle závislý, to ne.

Milan Orálek

Herectví vzbuzuje zdání pravdivosti

Na divadle mě odjakživa fascinovala jeho obdivuhodná autorita. Dokáže donutit lidi všech věkových skupin, životních stylů a společenských vrstev k tomu, aby na sebe aspoň na okamžik vzali podobu elegantů v saku a dam na podpatcích. Zatímco v kině se nikdo z nás nebojí naplno projevít, v divadle je vnímáno jakékoliv vychýlení od zažitého modelu jako tabu. Chroupání popcornu a usrkávání coly je jaksí už dobovým koloritem

a majitelé kin jsou většinou rádi, když se promítání nezvrhne v alkoholový dýchánek. Ne tak už v divadle. Tam už jsme v moci silných společenských konvencí, které nám velí poslušně sedět a ani nedutat. V opačném případě na sebe sankce v podobě nevraživých pohledů okolí nenechá dlouho čekat. O to víc je pak zábavnější, když se v tak formálním prostředí, jakým divadelní sál bezpochyby je, podaří nějaké faux pas (ne tak moc zábavné však pro samotného aktéra).

Spousta z nás už něco takového určitě zažila. Herec je právě v půlce zřejmě nekončícího monologu, když v tom mu začne sekundovat pravidelný chrapot z publika. Nejvíc spáčů jsem zaznamenala na původně románovém Zločinu a trestu, který bych doporučila prokládat alespoň pěti krátkými pauzami, aby se diváci udrželi v bdělém stavu. Naopak vysoce akceleračně působí drobné taneční výstupy, kontroverzní kostýmy a vulgarismy. Za dobu návštěv divadel jsem také pochytila, že se vždy nevyplácí nechat činoherníky zpívat – v osmi případech z deseti to končí katastrofou. Dodnes se mě drží averze k inscenaci Balada pro banditu, a to jen proto, že se nejmenovaný divadelní klub rozhodl vyrovnat pěvecké a herecké výkony svých oveček.

Nemůžu mluvit za všechny, ale v mém vztahu k divadlu platila vždy jedna rovnice: čím blíží k jevišti jsem se nacházela, tím víc jsem k příběhu byla připoutaná. Při pohledu herci do očí lehce poznáte, jak svou roli prožívá,

jak se s ní umí ztotožnit. Pokud na sebe bere podobu bezcharakterního záporňáka, jeho pohled bude pravděpodobně ležérně zastřený, s mírně zúženými zorničkami. Oproti tomu dobrák od kosti má na jevišti oči dokořán otevřené a promítá se mu do nich čistá duše.

Hra mimických svalů, způsob chůze, styl řeči... To všechno je fond herce, který mu má pomoci věrohodně se proměnit v tu a onu postavu. S tím vším jde na jeviště prodat divákovi svého Macbetha, Lakomce, Maryšu nebo Lízu Doolittleovou. Když nad tím tak přemýšlím, tak to je ten důvod, proč mě divadlo nikdy nepřestane bavit. Jen coby divadelní divák mám možnost pochopit postavu tak, jak je mi líbo, i s těmi nejzazšími a na první pohled bezcennými detaily. Zatímco ve filmu mi kamera doslova diktuje, na co nebo na koho se mám zaměřit, divadlo mi nabízí celý kontext a je jen na mně, co a jak budu sledovat.

Při hledání inspirace pro moje zamyšlení jsem narazila na nenápadnou větu, kterou si dovolím citovat: herectví vzbuzuje zdání pravdivosti. Každý divadelní kus naservíruje divákům iluzorní svět, ve kterém se hledá láska, svoboda, spravedlnost nebo jiná hodnota. Divadelní iluzí je už samotný fakt, že svět se dělí na černou a bílou, hrdiny a zrádce, krasavice a ošklivky. A protože takhle to v realitě většinou nefunguje, dopřáváme si luxus naprosté vyváženosti dobra a zla coby divadelní diváci.

Divadlo bych v jedné větě definovala jako hru emocí. Ve srovnání s emoční stránkou dramatu jsou city ve filmech jenom slabý, sterilizovaný odvar. Pláč, křik nebo smích herců dostává na jevišti naprosto jinou dimenzi. To všechno pak v nás, divácích, probouzí dosud nepoznané city a smysly. A není právě tohle to, o co by v divadle mělo jít?

Donika Zubková

Tenhle festival je trochu zmatený

Jan Číhal – ředitel Bílého divadla Ostrava

Dobrý večer, pane Jane! Dobrý večer, pane Leopoldo! Pozor na ty květináče! ... aneb že nás to oslovilo.... O Bílém divadle, které v Polsku nehraje pro diváky pod osmnáct let, co oslovilo je ve Valašském Meziříčí a chvála je-leního guláše.

Váš soubor k Valašskému Meziříčí patří už, řekla bych, historicky. Proč se sem rádi vracíte? A vracíte se rádi?

Tenhle festival je podle mě trochu zmatený. Oni říkali, že je to jenom pro studenty a tak. Pak jsme se dozvěděli, že to jsou teda malé jevištní formy, do čehož my spadáme a vždycky jsme tady hrávali a není to jenom o studentském divadle. Takže pokud to není jenom o studentském, tak sem patříme i my. Chtěli jsme tady ukázat naše poslední představení Postele, ale sál tady je maličkej, takže jsme dali tu veselou pičovinu. Ale je to inspirováno Ionescem, je to taková patafyzika, která se k nám myslím hodí a po těch 28 letech Bílého divadla sem asi patří. Scénář je v naší úpravě, a to co jste viděli, to jste vi-

děli. Hráli jsme tady už pětkrát, máme to tu rádi, nedávno jsme tady otevírali s Velíškem výstavu Lyžařů, která měla velký úspěch a paní ředitelka KZ chtěla, abychom se tady rozhodně objevili

Jezdíte hodně do ciziny. Jak reagují v zahraničí na vaše Lyžaře? Jsou třeba někde prudnější?

Ne. Ale třeba Poláci to strašně chtějí, ale trochu se bojí té církve takže jsou prudnější, protože říkají „My to strašně chceme“ ale na plakáty píšou „Dla vzrostlych“, tedy od 18 let nahoru. Ve Francii jsme se ukázali nejčastěji. V Rusku byly nejlepší šťace, v Archangelsku a Kyjevě, tam to milovali, zbožňovali, tam si nás vyžádali a tam nebyl problém žádný. Takže jenom v tom Polsku.

Má pro vás ještě po těch letech co fungujete nějaký význam hodnocení poroty?

Já bych řekl že jo. Jednak jsem si přečetl, že v tý porotě jsou lidé, kteří nás znají a které známe my, ať už jsou z Ostravy nebo ti Slováci, takže jsem docela zvědavý. Znají naše velký věci, víceméně z festivalů a dřívějších akcí, ať už je to Hronov nebo Šrámkův Písek. Takže jsem docela zvědavý, jak nás ohodnotí.

Co vás oslovilo na dnešním večeru?

Třeba to, že reagoval ten divák a že ti diváci nakonec na otázku, jestli vás to oslovilo zvedli všichni ruce. To jsem vůbec nepředpokládal. Protože jsme myslel, že je to o osnově, potom, co jsme viděl třeba tu mládežnickou věc, která byla taky mimochodem velice dobrá jsem si říkal, že to bude strašně kontrastní, my vedle tý mládeže, což se stalo, ale diváci a především třeba mladí diváci zvedli ruce, že je to oslovilo. Tomu jsem rád. Nevím, co je oslovilo ale prostě je to patafyzika podle Ionesca a pokud je

to oslovilo, tak je to výborné, asi jako celek nebo jako názor spíš bych řekl, že to mohlo jako fungovat.

A ještě nás oslovil váš výborný jelení guláš, co jste uvařili.

Zuzana Zítková

Jsmo především dobří kamarádi

Kopřivničtí Fishkulíni nadchli publikum i porotu úspornou a napínavou dramatizací povídky Raye Bradburyho s názvem Kolo pana Coogra. Na otázky nám odpovídal představitel pana Coogra Adam Zálešák.

Jak vlastně vaše dramatizace vznikla? Kdo je jejím autorem? Nebo jste autory všichni?

Na vzniku dramatizace se podílel celý divadelní soubor. Bradburyho povídka je poměrně krátká, takže jsme k ní pár prvků

přidali, ať už to bylo prostředí ústavu nebo některé postavy, třeba matka pana Coogra nebo vychovatelka. Snažili jsme se držet co nejvěrněji textu, ale některé věci se na divadle nedařilo realizovat, takže jsme je museli něčím nahradit. Nakonec tedy vzniklo tohle a jde – dá se říct – o dílo všech.

Má vaše hra fixní text? Někdy to vypadalo, že kolegové hledají slova...

Pevný scénář nemáme. Podstatné je, aby vždycky zazněla hlavní myšlenka, ale tu „omáčku“ pak musíme dohrát.

Proč jste si vybrali zrovna Bradburyho?

Původně jsme hráli komedie a pak jsme chtěli trochu zvážnět, což se nám snad povedlo. Pan Bradbury nám vyhovoval, protože nám poskytl základní kostru, na kterou jsme pak mohli nabalit spoustu dalších věcí.

Všichni jste středoškoláci a téměř všichni letos maturujete. Hodlá se někdo z vás věnovat divadlu profesionálně?

Jenom jeden kolega, Adam Obrátil, dělal zkoušky na JAMU, na obor Jevištní technik, ale bohužel to nevyšlo.

A budete i jako vysokoškoláci pokračovat s amatérským divadlem?

Myslím, že to je reálné. Zkoušet se dá třeba o víkendech. Já bych pokračovat chtěl a věřím, že i ostatní.

V čem vidíš hlavní pozitivum toho, že se pravidelně scházíte při zkouškách?

Když člověk hraje jinou postavu s jiným charakterem, příjemně se odreaguje od všedního života. Ale především jsme všichni dobří kamarádi.

Milan Orálek

Jsme jiní než ostatní

Dominik Bura – MyšMaž

Totální premiéra. Poprvé na festivalu, poprvé v roli herce a poprvé v premiérovém představení. MyšMaž ve správném poměru dodržení scénáře a přirozené improvizace.

Co už máte jako divadelní soubor za sebou?

Já hraji prvním rokem, takže toho až tak moc nevím. Vím jen, že soubor existuje hodně dlouho, jen pod jinými názvy. Někteří členové se nemění, ale pár jich odpadlo a třeba já jsem se teď přidal.

Kdo vám píše scénáře, vymýšlí náměty?

Scénář si píšeme sami, děláme to jako kolektivní práci. Největší podíl na tom má

Lucka Štěpánková, naše šéfka a v průběhu vytváření a vymýšlení si všichni přidávají.

Jaký podíl má ve hře improvizace a jaký podíl scénář?

Improvizace má většinový podíl, protože scénář vlastně neexistuje. Máme jen jakousi osnovu, body, podle toho, jaké jsou scény a zbytek je čistě improvizace.

Hru Evžen, lovec žen jste hráli dnes před publikem úplně poprvé? Byla to premiéra?

Ano, byla to premiéra a mám z toho skvělý pocit. Byla to i moje osobní premiéra, se vším všudy a jsem z toho úplně nadšený.

Jak jste byli spokojeni s valmezáckým publikem?

Super! Tleskali, smáli se, a to jsme potřebovali.

Jak se cítíte v konkurenci ostatních divadel na MJF?

My hrajeme docela jiný žánr, takovou komedii trochu říznutou psychologickým dramatem. Takže myslím, že hrajeme úplně něco jiného než soubory, co jsem viděl před námi.

Vybírá si váš soubor hlavně komedie, nebo se někdy přikloníte i k něčemu vážnějšímu?

Komedie máme nejradši, ale hrajeme cokoliv, co nás zrovna napadne a na co máme chuť!

Zuzana Zítková

Děti rohlíkem neopijete

Květoslava Kovářová

režisérka divadla Ohradák

Školáci v kroji se šátkem na krku sázející z jeviště jednu tábornickou hlášku za druhou a jejich učitelka. Každý rok autorkou představení pro minimálně dvaadvacet hlavních rolí, která neopijí děti rohlíkem.

Co už máte s divadelním souborem „Ohradák“ za sebou?

Fungujeme už jedenáctým rokem. Už jsme byli například v Praze, Havířově a spoustě dalších měst. Snažíme se, aby nás vidělo co nejvíce lidí. Jsme dost aktivní divadlo.

Jaké to je pracovat s mladými herci?

Náročné. V souboru mám 22 dětí a všechny děti chtějí hrát hlavní roli. Protože taková hra neexistuje, tak už jedenáct let píšu vždy hru o dvaadvaceti hlavních rolích. Už jsme dělali například Stvoření světa, nebo hru z prostředí školního výletu, tady ve Valašském Meziříčí z dětského tábora. Musela jsem prostě vymyslet něco, aby si mohli zase zahrát všichni – od 2. až do 8. třídy.

Jak vybíráte děti do jednotlivých rolí? Třeba Bohouše? Divák by mu i uvěřil, že hraje sám sebe.

Snažím se dětem psát role na tělo, někdy se to podaří, někdy ne. Ale Bohušek není takový. Nejdřív jsem z toho měla strach, jsme všichni z jedné školy a bála jsem se, že se mu budou ostatní děti smát. Některé děti jsou takové, smějí se, že ten je tenký, ten je tlustý. Proto mě napadlo něco takového, aby ty děti viděly, jaké to je, když je někdo jiný. Něco aby je to neurazilo. Nechci vychovávat, to v žádném případě. Snad se to podařilo.

Setkáváte se u dětí často s improvizací?

Ano, přidávají si. Funguje to tak, že jim přinesu scénář, který napíšu během letních prázdnin, protože se mě hned v září ptají, jestli už něco mám a co to bude. Také se dívají, kdo má kolik řádků a počítají si, kdo má kolik slov a jestli někdo nemluví déle, než ten první, takže to je první problém na té zkoušce. Pak už je to ale sranda. Například kluci, kteří hráli Danyho a Johnyho si tam sami přidávají, až mě někdy rozesmějí, co si sami vymyslí. Prostě z nich něco vyjede když se dostanou do té role.

Co vás baví na práci s dětmi?

Nejvíc to, že dětský divák je nejpřírodnější a neopijete ho rohlíkem. Když se mu prostě hra nelíbí, zvedne se a odejde.

Zuzana Zítková

OSLOVILO VÁS TO?

JAKUB: Dáme čajku?

TOM: Dal bych.

MAREK: Já si nedám.

TEREZA: Já taky ne.

TEREZA: Proč na mě všichni tak blbě čumíte?

JAKUB: Nikdo na tebe nečumí, potřebovali jsme si mezi sebou vyměnit oční kontakt a zbývala jsi nám jen ty, tak jsme se na tebe podívali.

TOM: Víš, co bych teď udělal? Vyrobil bych si takového malinkatého panáčka a k němu takové malinkaté kolo. On by za tebou na tom kole přes celý stůl dojel a řekl by: „Terko, nebud' našťvaná!“

MAREK: Máš dneska skvělý hlášky móre, měl by sis nechat pozlatit hubu.

MAREK: Vaše máma uvařila frajerskou polívku.

JAKUB: Já vím, zelňačka.

MAREK: Jo, voněla jako gulášovka.

TEREZA: Hej kluci, co tam mám zítra o tom festivalu napsat?

TOM: Víš, co tam napiš? Seminář trval dvě hodiny. To mluví za vše!

Tereza Kyšáková (Paskudova dcera)

Divácká anketa

Michaela Halenkovičová

Byla jste tady už včera, co vás nejvíce oslovilo?

Včera se mi líbilo představení rožnovského divadla MyšMaž Evžen, lovec žen a taky Bílé divadlo z Ostravy. Obojí mě fakt zaujalo.

Co vás baví na divadle?

Tak pokud je to dobré představení, tak celé to představení, ta zábava, všechno.

Hrajete vy sama někdy nějaké divadélko?

Ne, vůbec. Už mě to napadlo, nejspíš na to ale asi nemám vlohy.

Petr Figala

Proč jste přijel na Setkání divadel do Valmezu?

Já tady jezdím už pravidelně, přijel sem z Ostravy, přijel jsem hlavně proto, že se mi líbí to prostředí a stále zajímaví lidé.

Co vás baví na divadle?

Asi to samé, prostředí, nápady.

Máte raději amatérské nebo profesionální divadlo?

Tak když jde člověk na amatérské divadlo, tak čekáte tu úroveň, když jdu na profesionální divadlo, čekám něco jiného.

Hrajete vy sám někdy nějaké divadélko?

Ne a zatím se ani nechystám. Uvidíme časem.

Monika Suchánková

Proč jste přijela na Setkání divadel do Valmezu?

Já jsem sem jezdila už dřív s jedním divadelním souborem a líbilo se mi tady, tak jsem se chtěla podívat jako divák.

Co vás baví na divadle?

Mně baví hlavně to, že tyhle divadla jsou mladé a nezkušené a snaží se dělat věci jinak.

Hrajete vy sama někdy nějaké divadélko?

Ne, nehraju. Jezdila jsem sem spíš jen z organizačních důvodů. Já sama nehraju a ani se nechystám.

Dominik Štrba

Proč jste přijel na Setkání divadel do Valmezu?

Protože jsem byl přiveden a protože mě divadlo zajímá.

Co vás baví na divadle?

Všechno! Herci, režiséři, je to kultura.

Hrajete vy sám někdy nějaké divadélko?

Ne, to by asi nedopadlo dobře.

Zuzana Zítková

Jsme velcí filmoví fanoušci

Soubor 21 gramů F-M vystoupil na letošním ročníku s jakýmsi divadelním road-movie. Odpovídal spiritus agens souboru Norbert Závodský (s drobnou pomocí jiné členky souboru).

Váš soubor se zrodil kolem snahy drammatizovat film Amélie z Montmartru. Ve většině svých inscenací také používáte filmové prostředky nebo jejich divadelní modifikace. Nemí to vlastně paradoxní – dělat film na divadle? Nechcete zkusit raději natočit amatérský film?

Nevím, jestli můžu mluvit za všechny, ale my jsme nejdřív ty přímé a nepřímé odkazy na film považovali spíš za náhodu. Později se z toho ovšem vytvořil jakýsi náš rukopis, a tak jsou teď naše hry plné filmo-

vých odkazů. Všichni jsme velcí filmoví fanoušci. Netvrdím, že děláme něco nového, ale tohle propojování filmu a divadla se mi líbí. Třeba metoda střihu, která umožňuje rychlou změnu místa a scény. Mezi Amélií a touto inscenací jsme ale udělali další dvě, Mříže a Těžkosti, a v nich ty filmové aluze nejsou tak patrné.

Jak text hry Perfect Day vlastně vznikal? Kolektivně?

Vždycky je to tak, že jeden člověk předstoupí před ostatní s nějakým velkým obsahem, s nějakými devadesáti pěti procenty toho textu a na ten se potom nabalují další nápady.

Milan Orálek

Dnešek v obrazech

NDŽS Tom A Jeff - Na život a na smrt

21 Gramů Frýdek-Místek - Perfect Day

Kuba a Kuba v divadle

kuba & kuba

v divadle

kreslí kuba
píše kuba

© vypecky.info

kuba & kuba

abonent

kreslí kuba
píše kuba

© vypecky.info

Sponzory festivalu jsou

CS CABOT

Kompakt^{VM}

Oponka - zpravodaj 32. Setkání divadel – MJF 2010
pro účastníky festivalu vydává

Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí

Redakce: Lukáš Martinek - šéfredaktor, Jakub Vémola - grafik, Daniel Kadlec - foto, Josef Fabián, Milan Orálek, Zuzana Zítková, tiskařský dělník a paskuda Mira Kyšák.